

[Justitsministeren.]

medlem hr. Vagn Bro var inde på spørgsmålet og følte sig tilfredsstillet ved det tilsagn, jeg har givet, hvorefter de alvorligst belastede af de ældre fanger bliver holdt afsondret fra de unge varetægtsfanger også under undervisning og arbejde, medens det ærede medlem hr. Grøndahl var mere skeptisk over for det. Jeg henviser til, at vi må lægge afgørende vægt på, at varetægtsfangerne bliver beskæftiget under varetægtsarresten, og at det ikke er praktisk muligt at beskæftige dem i enrum, det må ske i fællesskab; men såvel undervisning som beskæftigelse sker under tilsyn af fængslets personale. Når vi dertil føjer, at det sværest belastede klientel ikke deltager heri, tror jeg ikke vi kan komme videre.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro nævnte spørgsmålet om visse gebyrer. Jeg gentager det tilsagn, jeg har givet om, at vi skal søge arbejdet på dette område fremmet mest muligt.

Jeg vender mig dernæst til det, der har været hovedproblemet i denne debat, nemlig ændringsforslaget om en tilføjelse til § 225, et nyt stk. 4. Jeg skal ikke læse det op, flere medlemmer har gjort det, så jeg går ud fra — det var venligt sagt — at alle har det præsent.

Udvalgets mindretal har i betænkningen givet udtryk for, at det finder den gældende afgrænsning i stk. 2 og stk. 3 hensigtsmæssig og tilstrækkelig, men må tilføje, at man finder, at håndhævelsen af bestemmelsen navnlig i stk. 2 er for lidt effektiv, og man peger på nødvendigheden af at få mere personel, herunder kvindelige betjente, sat ind på opgavens løsning. Såvel det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen som det ærede medlem fru Else-Merete Ross var inde på spørgsmålet.

Jeg vil gerne i anledning af den kritik, der i hvert fald indirekte er rettet mod anklagemyndigheden i denne udtalelse i betænkningen, sige, at så vidt jeg kan skønne, og så vidt jeg er orienteret, rejses der tiltale i det omfang, det er forsvarligt af bevismæssige grunde. Man må nemlig ikke glemme, at der skal skaffes bevis for forsætligt eller uagtsomt forhold med hensyn til 18 års aldersgrænsen, og det kan være overmåde vanskeligt bevismæssigt at gennemføre sagen. Der er derfor for mig

ingen tvivl om, at adskillige homoseksuelle forhold med 17-årige ikke straffes. Jeg indskyder her den bemærkning, at gennemføres tilføjelsen til § 225, altså stk. 4, som foreslået; vil dette i hvert fald kunne undgås, idet de pågældende da kan rammes efter den mildere bestemmelse.

Det er klart, at det naturligvis er uhyre vanskeligt at skelne mellem, om en person er 20 eller 21 år. Jeg tør ikke bestride det, men et sted skal grænsen sættes, og hvor den end sættes, vil det være vanskeligt.

Jeg vil gerne tilføje, at chefredaktør Søltøft-Jensen ved Dagen Nyheder i søndags har skrevet en artikel, hvori han voldsomt kritiserer forslaget om det ny stk. 4 i § 225. Han taler om en sydafrikansk bestemmelse, om barbariske straffe, om, at der skabes et eldorado for pengeafpressere o. s. v. Jeg tror, at artiklen i mangt og meget beror på en misforståelse, men jeg finder det nødvendigt ved denne anden behandling lidt udførligere at begrunde, hvorfor jeg har stillet og navnlig fastholdt ændringsforslaget om tilføjelsen til § 225.

Jeg vil gerne sige til de ærede medlemmer fru Else-Merete Ross og hr. Herluf Rasmussen og vel også til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Grenå), at det er rigtigt, at vi vel alle har vor tvivl, hvor det drejer sig om bestemmelser af denne karakter. Jeg gav ved første behandling udtryk herfor og sagde også, at hvis der i udvalget var en afgjort stemning imod, var bestemmelsen for mig ingenlunde afgørende, også under hensyn til den tvivl, jeg selv måtte have over for dette område. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at jo mere jeg har arbejdet med problemet, des mere overbevist er jeg om — og også den forhandling, vi havde under samrådet i udvalget, har ført mig frem dertil — at bestemmelsen er både nødvendig og rimelig. Det vil jeg gerne have lov til — ikke alt for udførligt, hr. formand, men nogenlunde udførligt — at begrunde.

Jeg minder om denne sags forhistorie. Prostitutionsudvalget foreslog i sin betænkning af 1955, at aldersgrænsen i § 225, stk. 2, hævedes til 21 år, altså denne meget vidtgående bestemmelse, der kriminaliserer kønslig usædelighed med en person af samme køn under 18 år med en straf på indtil 4 års fængsel. Aldersgrænsen 18 år blev altså foreslået forhøjet til 21 år. Det har jeg